

1873-07-16

AFSENDER

Joakim Skovgaard

MODTAGER

P.C. Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Generel kommentar:

Gengivet i: H. Ditzel: En Kunstner i
svøb, Skovgaard Museets
Forlag, 1971, s.15-16

Afsendersted:

Rosenvænget

Omtalte personer:

Jørgine Aggersborg

- Schneider

Wilhelmine Skovgaard

C.C. Weber

Arkivplacering:

Mappe 9 nr. 20

DOKUMENTINDHOLD

Joakim Skovgaard skriver, at han har malet med limfarve og misforstået malermester Weber. Han har tegnet, hvad han har lavet. Han skriver også om sit ur, som har været defekt og til reparation, og hvorledes det gik itu igen. Derefter nævner han at han går krum-overbøjjet, og han har lavet en skitse af det.

TRANSSKRIFTION

Rosenvænget 16 Juli 1873.

Kjære Fader!¹

Nu har jeg malt limfarve. I begyndelsen, dig det naturligvis lidt galt, men siden bedere og bedere. Weber², gav nemlig kun halv besked, jeg forstod den galt, og [Overstreget: gav] sagde til Schneider, som jeg havde forstået Weber, og han vilde nødigt gøre noget på egen hand, hvorfor, det begyndte, et par gange måtte laves om, men der af har jeg da lært, noget, af det, man ikke skal gøre. Endnu har jeg, kun malt nogle ting, henne fra loftet, ud af hovedet, men det kan gerne være jeg siden, kommer til at male, efter et gibsornament.

Dette har jeg malt.

Endelig fandt jeg det, det er sandt, tak for uret, nu har jeg, da endelig, fået det, for at bringe ham det igen. Stop lidt, lad mig nu tænke mig om, jeg bragte ham det vist en mandag, og han lovede det mig til lørdag, men jeg gik ikke ind til ham for om mandagen igen, men så vilde han gerne have det til torsdag.

●2●

Jeg kom torsdag, men da undskyldte han sig, og sagde, at den man, som skulde gøre ved kassen, var så ubehagelig til at love, dog trode han nog det blev færdigt til om lørdagen jeg mon først mandag, men da sagde han, at i morgen skulde jeg sikkert få det. Jeg kom, og det var færdigt, men da han pakkede det ind, gik glasset løst, og nu sad han og nikkede en stund. Endelig trode han dog det vilde sidde, men bad mig komme med det, hvis det fejlede noget. Jeg gik ud med stralende ansigt og ur. To tre gange trak jeg det op af lommen for at sammenligne det med kirke urene, og smække med den ny [?fer], vips gik glasset af, slukøret gik jeg hjem, og nu idag måtte jeg igen, pille ind til ham, dog med det håb, at det dennegang vilde gå lidt kortere. Nu kommer noget du vist leer af. Da faster³ og tante Gine⁴, i mandags sad og drak te, hos os sade de og skente på min gamle krumme ryk, som så fæl ud, da jeg lige havde rejst mig fra islænderne. Men da sagde jeg, at jeg forleden henne hos Groser [?Grøns], havde kommet til at se mig, i et stort spejl, og der så på at jeg så lidt være ud, en

jeg havde tængt, og siden den tid har jeg i reglen gået hjem som en stage.
Jeg villet i grunden ikke sige dig det, da jeg syntes det var så løjerligt, og
jeg var bange jeg skulde glemme det, men de andre sagde jeg skulle,
Din Kim⁵

¹ Maler P.C. Skovgaard (1817-1875).

² Malermester C.C. Weber (1818-1897). Joachim stod i lære i hans firma og blev udlært som svend i 1874.

³ Wilhelmine Skovgaard (1823- 1901). Wilhelmine var søster til P.C. Skovgaard (1817-1875), og blev imellem familie og venner kaldt Mine.

⁴ Jørgine Aggersborg. Stamdata ukendt. Halvsøster til Cathrine Elisabeth Skovgaard født Aggersborg. Jørgine blev herved tante til maleren P.C. Skovgaard (1817-1875). Hun blev i familien kaldt for Gine eller tante Gine.

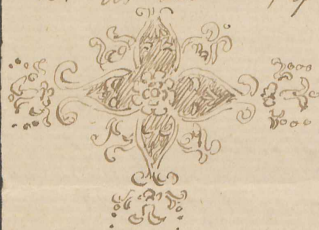
⁵ Joakim Skovgaard (1856-1933).

Rosenvænget 16 juli 1873.

Kjære Fader!

Nu har jeg malt limfarve. I begyndelsen,
dig det naturligvis lidt galt, men siden
bedlere og bedere, Weber, gav nemlig kun halv
berked, jeg for stødten galt, og ~~for~~ nogle til
Jehneider, som jeg havde for stået Weber, og
hann vilde nødigst gøre noget på egen hånd,
hvorfor, det begyndte, et par gange, måtte Larsen,
men der at har jeg da lært, noget, af det,
man ikke skal gøre. Endnu, har jeg, kun
malt nogle tilg, henne fra loftet, ud af hovedet,
men det kan gerne være sig siden, kommer
til at male, efter et gibsornament.

Dette har jeg malt.

Endelig fandt jeg det, det er sandt, tak for uret,
nu har jeg, da endelig, fået det, for at bringe
ham det igen. Stop lidt, lad mig nu tænke
mig om, jeg bragte ham det uist en mandag,
og han lovede det mig til lørdag, men jeg gik ikke
ind til ham for om mandagen igen, men så vilde
han gerne have det til torsdag.

Jeg kom torsdag, men da undskyldte han
sig og sagde, at den man, som skulde gøre
med kassen, var så ubehagelig til at leve,
dog trode han nog det blev pædigt til om lørdagen
jeg mon først mandag, men da sagde han, at jomfruen
skulde jeg ikke blot det. Jeg kom, og det var pædigt,
men da han pakkede det ind, gik glasset lost,
og nu sad han og mikkede i stund. Endelig trode
han dog det vilde sidde, men bad mig komme
med det, hvis det fejlede noget. Jeg kikkede ud
med strålende ansigt og ar. To tre gange
trak jeg det op af lommen for at sammenligne
det med kirke væggen, og smække med den ryg
fer, nips gik glasset af, stak øret gik jeg
hjem, og nu idag måtte jeg igen, jule ind til
ham, dog med det på, at det denne gang vilde
gå lidt fortere. Nu kommer noget du vist
betræf. Da far og tante Hine, i mandags sad
og drak te, hos os sad de og skente på min
gamle kasse, som så pædigt ud, da jeg
lige havde rejst mig fra Island. Men da sagde
jeg, at jeg forleden havde hos Lysenbrøns, havde
kommet til at se mig, i et stort spejl, og der så jeg
at jeg så lidt værdt ud, en jeg havde tænkt, og siden
den tid har jeg i reglen gået hjem som en stige.
Jeg villet i grundet ikke sige dig det, da
jeg syntes det var så lidt lig, og din Kim
jeg var bange jeg skulde komme dit,
men de andre saade jeg skulde, Kim.